

MYSTERIÓZNÍ PŘÍBĚH INSPIROVANÝ SKUTEČNOU UDÁLOSTÍ

ERIKA
JARKOVSKÁ

MAJÁK

ZÁHADA EILEAN MÒR

Maják

záhada Eilean Mór

Vyšlo také v tištěné verzi

Erika Jarkovská

Maják - záhada Eilean Mór – e-kniha
Copyright © Fortuna Libri, 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ERIKA JARKOVSKÁ

MAJÁK

ZÁHADA EILEAN MÒR

Original title: Maják – Záhada Eilean Mòr

Copyright © Erika Jarkovská, 2025

Translation © Hedvika Křišťová Mojžíšová, 2026

Cover design © Miroslav Ferdinand

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing,

Praha 2026.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka: Marie Henzlová

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou, nebo jinými prostředky,
bez souhlasu majitele práv.

ISBN v tištěné verzi 978-80-7546-717-1

ISBN e-knihy 978-80-7546-731-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7546-732-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7546-733-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

BN: 150578/02

Tento příběh
je inspirován skutečnou událostí,
která se pravděpodobně stala 15. prosince 1900
na největším z Flannanových ostrovů.
V tento den za dosud nevyjasněných okolností
zmizeli tři strážci tamějšího majáku.
Událost, protkaná dohady i konspiracemi,
vešla do historie Velké Británie jako

Záhada Eilean Mòr.

Věnováno památce

Jamese Ducata,
Thomase Marshalla
a Donalda McArthura

*Nebyl to severní mráz
ani sychravý východní chlad,
ani západní bouřky a déšť,
ale přišlo to z jihu jako stín.*

Murdo MacFarlane: *Canan Nan Gaidheal*
(úryvek z písně)

KAPITOLA PRVNÍ

BRÈASCLEIT, SKOTSKO

Sobota 15. prosince

Nebe povážlivě ztmavlo. Blankytná obloha už jen občas prosvítá mezi ocelově šedými mraky. Působí těžce a místy se téměř dotýkají zvlněné skalnaté pahorkatiny lemující jihozápadní břeh jezera Loch Ròg.

Dnes určitě nasněží.

Davena se dívá z kuchyňského okna domu stařeny, které v Brèascleitu přezdívací Bláznivá Brigit. Žije sama a často se toulá vesnicí nebo postává na molu v přístavu a hledí na jezero. Její muž byl prý námořník – Atlantik si vyžádal jeho život – a ona na něj čeká stejně jako před lety.

Davenině babičce bylo té nešťastné ženy líto, a tak posílá vnučku, aby jí v chátrajícím domku uklidila, občas navařila a dělala společnost. Pomatená žena však bývá

častěji duchem nepřítomná než přítomná, a tak Davena mnohdy ani netuší, zda Brigit vnímá, co jí vypráví, nebo zda naslouchá, když jí čte pasáže z Písma svatého.

Poslední týdny za ní chodívá i z jiného důvodu.

Z kuchyňského okna má dobrý výhled na přízemní budovu v přístavu i na molo, vzdálené vzdušnou čarou necelé čtvrt míle¹. Každou druhou sobotu odpoledne u něj zakotví malý rybářský člun s vesly a stožárem pro vykasání plachty a vystoupí z něj Rody McKenzie. S tímto pětadvacetiletým mužem se seznámila začátkem srpna na oslavě lughnasadu.² (Často si klade otázku, jak je možné, že si ho do té doby vůbec nevšimla.) Jeho tvář s pravidelnými rysy a ocelově modrý pohled nad lehce propadlými tvářemi jí nemizí z mysli. Až od samhainu³ si však začala myslet, že má u mládence vyhlídky na něco víc než jen na běžnou známost.

V předvečer tohoto svátku se celá vesnice sešla v kapliče, aby zapálila svíčky za zesnulé. Poté se už každý raději zdržoval doma, aby nepotkal elfy či víly, kteří v tuto noc údajně vycházejí z podzemí a ochomýtají se kolem lidských příbytků. Rody ji tehdy poprvé doprovodil domů a s dovolením jejích rodičů se s ní venku chvíli zdržel o samotě. Pravda, on spíš mlčel a ona mluvila o všem možném, co jí právě přišlo na jazyk.

Od té doby se setkávají, i když by si Davena přála, aby to bylo častěji. Rody však pracuje na nejzápadnějším výběžku ostrova Lewis, na pozorovatelně Gallan Head, kde se ve dvoutýdenních turnusech střídá se svým otcem. Jeho úkolem je sledovat světlo majáku, postaveného na ostrově

¹ anglická míle – 1,609 kilometrů

² podle starých zvyků keltské dožínky; svátek připadl na 1. srpna a jeho patronem byl Lugg – bůh slunce, moudrosti a uměleckých řemesel

³ svátek začátku zimy, podle keltského kalendáře připadl na 1. listopadu; svátky zesnulých jako naše „dušičky“

Eilean Mòr, vzdáleném od pobřeží zhruba dvanáct námořních mil.⁴ V případě delšího výpadku světla na majáku to musí telegrafovat na centrálu společnosti NLB (Northern Lighthouse Board) sídlící v Edinburghu...

„Přijde ke mně, přijde čarovný Angus, přijde tiše ve večerním světle, když mě přemůže dřímota.“

Davenu ze zadumání vytrhne tichý zpěv. Neochotně odtrhne pohled od přístavu. Brigit sedí v křesle u krbu a ve slabém světle plamenů působí její vetchá postava, zanořená do vysoké, sametem potažené opěrky, téměř mátožně. V ruce drží hrneček s bylinkovým čajem a hledí kamsi do okna skrze Davenu, jako by byla průsvitná. „Přijde, zlato, přijde v pravý čas,“ notuje tichým hlasem, téměř šeptem, starou skotskou ukolébavku. „Uvidíš ho v okně, bude tam – vždyť vždy je tam...“

Náhle sebou trhne a vytřeští oči, až se Davena lekne a ohlédne se, ale za okenní tabulí nic není. Stařeně vypadne z rukou hrneček a s rachotem dopadne na dřevěnou podlahu.

„To nic,“ prohodí Davena, a dřív než k ní přistoupí, znovu se pohledem ubezpečí, že do přístavu nevplul člun, na který čeká. Kdyby ano, rychle by se rozloučila, aby stihla dojít ke křižovatce cest, vzdálené od této chalupy přibližně stejně jako od mola, a mohla se připojit k Rodymu, kráječícimu k domovu. Tak to dělá pokaždé, když se její milý vrací ze služby.

„Dáme to do pořádku,“ řekne, z hřebíku na straně ošoupané police na nádobí sejme hadr a utře stařeně sukni politou čajem, i když dosucha to nejde a zůstane na ní tmavá skvrna. „Přinesu vám nový?“

Sehne se pro hrneček, ale stará žena už znovu nehybně hledí do okna.

⁴ námořní míle = 1,852 kilometru

Davena zkontroluje čas na hodinách z růžového porcelánu, stojících na římse krbu – snad jediné věci, která zkrášluje tento do přítomnosti ponořený a pochmurný příbytek. Hodiny ukazují tři čtvrtě na čtyři.

Dnes se Rody nějak zdržel; obvykle už bývá v tuto dobu v přístavu.

„Tak aspoň přiložím,“ pokračuje v monologu, neboť ticho ji znervózňuje, zvláště když něco zapraská či zašramotí, jako by měl dům vlastní život – nebo své duchy. A možná je má, když se stařena někdy chová tak podivně a pronáší věci, které nedávají smysl.

Položí do krbu poslední tři rašelinové brikety; oheň vzplane a plameny ozáří větší část místnosti, která slouží jako kuchyň i pokoj osamělé ženy. Rozhodne se přinést ještě koš paliva, aby se s tím Brigit dnes už nemusela zabývat.

Když Davena za chvíli vychází z kůlny, držíc před sebou plný koš, letmo pohlédne k přístavu – a znehybní. U mola kotví rybářský člun, plachta na stožáru je do poloviny spuštěná a její konce vlají ve větru. Na molu ani v okolí přístavní budovy však nikoho nevidí.

Snad jsem ho nezmeškala, lekne se a pospíchá dovnitř.

„Brigit, potřebujete ještě něco? Musím už jít,“ skloní se ke stařeně, poté co postaví koš s briketami vedle krbu. „Poradíte si?“ Snaží se z ní vyloudit alespoň nějaké slovo, ale ta, s rty stisknutými do úzké čáry, mlčí. „Tak dobře, přijdu zase zítra.“

Davena ji pohladí po rameni; jeho kostnatost pocítí i navzdory blůzce a vlnáku, který má žena přehozený přes ramena. Případá jí křehká jako ptáče v třesutém mrazu. I proto sebou trhne, když ji Brigit nečekaně drapne za zápěstí a prsty jí bolestivě zaryje do masa.

Davena se zarazí. Tvář, pokrytá svráštělou, větrem ošlehanou pokožkou, je náhle velmi blízko. V doširo-

ka rozevřených vodnatých očích se zvláštním leskem a řídkými řasami se zračí strach; rty bezzubých úst se zachvějí.

„I ten můj se jmenoval Thomas...“, zašišlá. „Také si ho vzal Manannán mac Lir. Bylo to v měsíci černého bezu.“

„O čem to mluvíte?“ Davena si vymaní ruku ze sevření... a odtáhne se.

„Když se Dagda rozhněvá, není nikomu pomoci,“ šeptá stařena, jako by se bála hovořit hlasitěji. Najednou ruku spustí do klína a odvrátí hlavu k oknu.

Davena, vyvedená z míry podivnými slovy, jejichž smysl jí uniká, zamumlá: „Tak tedy zítra.“ Dříve než se dostane ke dveřím, Brigit znovu zanotuje: „Přijde můj čarovný Angus, přijde ve večerním světle...“

Venku se do Daveny opře chladný vítr vanoucí od jezera a vmete jí do tváře prameny vlasů, jež se uvolnily z copu. Za chůze si proto přetáhne vlhák přes hlavu, jeho konce zkříží pod krkem a na hrudi je přidrží oběma rukama. Hlavu má plnou Rodyho, obává se, že se minou a nestráví dnes spolu ani krátkou chvíli – než dojdou k areálu ubytovny, ve které Davena bydlí s rodiči.

Pod podrážkami jí skřípe štěrk, tišinou podvečera se z dolního konce nese štěkot psů; v mrazivém povětří, které lepí chloupky v nose, je cítit štiplavý kouř z komínů. Když zadýchaná dojde na křižovatku tří cest, z nichž jedna vede podél pobřeží, druhá k přístavu a třetí na horní konec vesnice, píská jí v hrudi, ale tváře má rozpálené námahou i mrazem, jako by stála u sporáku.

Zastaví se, a zatímco zhluboka dýchá, natahuje krk k přístavní budově, jenže odtud k ní nikdo nekráčí. Rozhodne se počkat, vždyť co když se Rody zdržel, aby se službu konajícími prohodil pár slov. Ale když ani po chvíli nikdo nepřichází, nervózně se rozhlédne na všechny strany.

Asi jsme se přece jen minuli.

Rozhněvá se na stařenu, že se polila a ještě ji zdržela hloupými řečmi. Zklamaná vykročí k domovu po cestě, zvedající se do mírného kopce.

Ujde sotva tři sta yardů,⁵ když zaslechne mužské hlasy. A protože se už zešeřilo, dvou postav, stojících vpravo před chalupou rybáře Tamsona, si všimne až tehdy, když je téměř u nich. Srdce se jí rázem rozbuší, protože v postavě, oblečené do krátkého kabátu ze silné látky, se šálou kolem krku a v čepici s kšiletem naražené hluboko do čela pozná Rodyho McKenzieho.

„Daveno,“ pozdraví ji mládenec kývnutím hlavy a nepatrným úsměvem.

„Rody,“ pozdraví nejdřív jeho, potom rybáře, muže okolo čtyřicítky, který se vzápětí zeptá: „Zase jste byla u té...?“ kývne hlavou směrem, kde stojí stařenina chalupa.

„Ano, byla jsem u Brigit,“ přikývne Davena.

„Obdivuji, že máte s tou bláznivou trpělivostí,“ rybář se zatváří kysele a překříží si ruce nad vystupujícím břichem, schovaným pod silným pleteným svetrem s vytahaným podolkem a dírami na loktech. Šedivé vlasy na nezakryté hlavě mu vítr cuchá na všechny strany. „Moje žena za ní taky chodívala, vařila jí, prala, starala se o to, co bylo třeba – vždyť jsme lidé, no ne? Ale jen do doby, než na ni ta čarodějnice začala nadávat a vyhnala ji z chalupy. Jak se říká: pro dobrotu na žebrotu,“ významně pohlédne na Rodyho, potom se znovu obrátí k ní. „Ještě před vámi neblouznila o těch svých bozích?“

„Chová se klidně, někdy nepromluví ani slovo,“ odpoví Davena trochu příkře, protože se jí nelíbí, když se někdo o druhém vyjadřuje, že je gleikit – pro smích. „Je to stará osamělá žena, jen Bůh ví, co se jí prohání myslí,“ pohléd-

⁵ yard (britská délková míra) – 0,91 metru

ne na rybáře vyčítavě a obrátí se na Rodyho s obvyklou otázkou: „Světlo na majáku svítí?“

Kromě náklonnosti k tomuto mládenci cítí i vděk. Ví, že pokud je vidět světlo, je všechno v pořádku, a to platí i o otci, který je jedním ze strážců majáku a odloučení s ním snáší hůře než matka. To on jí dal jméno, které znamená *milovaná*...

Rody s úsměvem odpoví: „Když jsem opouštěl pozorovatelnu, bylo všechno v pořádku. Doufám, že to tak i zůstane.“

„Děkuji, že ty a tvůj otec dohlížíte na světlo majáku.“ Zapýří se, když na ni mládenec pohlédne očima, jejichž ocelovou modř si kvůli šeru jen domýšlí.

„Víš, že jsi jediná, kdo nám za práci děkuje? Kdy tvému otci končí služba?“

„Za týden, letošní svátky strávíme spolu,“ odpoví a pomyslí při tom na to, kolik bylo Vánoc, které prožila jen s matkou a babičkou, protože otec měl právě službu na některém ze skotských majáků. Za dvacet let práce pro NLB jich bylo víc než dost.

„A jdeš domů, nebo...?“ osmělí se zeptat na to, co ji zajímá; vždyť právě na společnou cestu s Rodym se těšila a čekala na ni už od rána.

Ale skočí do toho Tamson: „Ještě tě zdržím, chlapče, potřebuji s tebou něco probrat.“

„Tak potom nebudu rušit,“ řekne Davena a dbá, aby se její zklamání nepromítlo do hlasu.

„Ale jestli počkáš...,“ začne Rody, ale rybář zmaří i její poslední naději: „Je to na dlouho a už teď jsem promrzlý na kost.“

„Děkuji, Rody, vždyť to nemám daleko.“ Davena se pokusí o úsměv, ale koutky úst má nehybné. Rozloučí se a plná mrzutosti, teď už i na rybáře Tamsona, vykročí rázně po šterkové cestě. Těch čtyři sta yardů k domovu přejde ani neví jak.

V duchu se vzteká i tehdy, když vejde do areálu obehnaného kamennou zdí, jehož přítmi by Rody možná právě dnes využil k polibku, o kterém Davena už delší dobu sní. Povzdychne si a kráčí dál.

V areálu stojí moderní jednopatrová ubytovna se šesti komíny a nízkými přístavbami na obou delších stranách. Její rohy, okna a dveře zdobí cihly tmavě červené barvy, vkusně kontrastující s narůžovělou fasádou. Ubytovnu pro zaměstnance a jejich rodiny nechala postavit společnost NLB vloni, když byl dokončen i maják na Eilean Mòr. V samostatných bytech, které měly kuchyň, dva pokoje a koupelnu, bydlely kromě Daveny, rodičů a babičky ještě rodiny hlavního strážce Jamese Ducata a asistentů Williama Rosse a Josepha Moora, k nimž profesně patří i Thomas Marshall, její otec.

Areál vyplňuje trávník, v tomto období soustavně pokrytý námrazou, a nízké křoviny, které v teplejších měsících poskytují zákoutí k odpočinku na dřevěných lavičkách. Jde o lukrativní bydlení, vybavené elektrickým osvětlením a koupelnou; pro Davenu a rodiče o mnoho komfortnější, než měli v Dundee, přestože to bylo velké přístavní město. Dvě z rodin si v zadní části areálu postavily kurníky a chlévy pro králíky a prase, další si tam zřídily zeleninové záhony.

Od hlavní cesty vede chodník, lemovaný nízkými keříky zimolezu, který končí na kočičími hlavami dlážděném nádvoří před ubytovnou. Davena se dívá pod nohy, aby ve tmě, která už sedla na krajinu jako závěs, o něco nezakopla a nenatáhla se. Jednou rukou si pod krkem přidržuje vlnák, druhou si nadzdvihuje sukni, aby lépe viděla, kam stoupá. Míří ke vchodu, který vede k bytům po levé straně budovy a je z každé strany osvětlen elektrickou lucernou, připevněnou ke stěně.

Už jí zbývá přejít jen několik kroků, když jí cestu zkříží lasice s bílou srstí. V prvním okamžiku si myslí, že je to

kočka, ale štíhlé, protáhlé tělo s krátkýma nohama, podobné potkanovi, a chvost, který zvíře táhne po zemi, ji nenechají na pochybách, že jde o dravce, jenž se s největší pravděpodobností vydal na lov do některého z kurníků.

Davena se zastaví, neboť to kupodivu učiní i lasice. Ta se dokonce vzpřímí na zadních tlapkách, přední si skrčí na hrudi a zadívá se na ni.

„Jedeš, potvoro!“ zvolá Davena, ale zvíře se ani nehne.

„Kšá, kšá!“ ožene se rukou.

Lasice však nehnute setrvává na místě a upírá na ni oči. Vypadají jako černé lesklé korálky v babiččině růženci. Něco ve výrazu malé šelmy je znepokojivé, Davena užuž čeká, že na ni promluví. A když lasice vycení zuby a párkrát štěkavě zakňučí, leknutím uskočí o krok dozadu. Zvíře se naštěstí rozběhne pryč a Davena s pocitem, jako by měla za zády někoho, kdo se po ní natahuje, rychle přejde ke dveřím a zabouchne je za sebou. Otočí vypínačem vedle dveří přízemního bytu a po úzkém dřevěném schodišti vyběhne do poschodí.

Vpadne do kuchyně a chce ihned vybrebtat, co právě viděla na dvoře, ale zabrání jí v tom scéna, kterou má před sebou.

V matném světle žárovky visící na kabelu z lustru uvidí u stolu sedět matku a pětatřicetiletou sousedku Floru, která bydlí o tři domy dál od ubytovny a je manželkou Donalda McArthura, v tomto čase sloužícího s otcem na majáku. Matka znepokojeně běhá očima od dcery k Floře a ta vypadá, že plakala, napovídají tomu oteklá víčka a začervenalé tváře. Obě mají oblečené blůzky se stojáčkem pod krkem a dlouhými rukávy, na ramenou nabíranými tak, že připomínají balonky. Sousedka má kolem ramen ovinutý i pletený vlnák.

„Stalo se něco?“ zeptá se zaskočená Davena a tázavě se podívá na matku.

Babička Cora, která si nahřívá záda na lavici u pece – protože podle jejích slov v sedmdesátce už staré ženy nemají tolik tělesné mízy jako mladé –, hlasitě vzdychne a položí si dlaň na hrud', jako by ji tam něco zabořilo.

Davena znervózní. „Tak co se stalo?“

„Flora viděla banší. Myslí si, že se něco přihodilo Donaldovi,“ odpoví matka a Flora se rozplácí: „Co si bez něho počnu se šesti dětmi...?“ Hlas jí selže a schová si tvář do dlaní.

Davena vytřeští oči. „Banší? A kdy to bylo?“

„Ani ne před hodinou. Rovnou běžela sem zeptat se, zda něco nevíme,“ vysvětluje matka namísto Flory, zatímco ta vzlyká a konečkem zástěry si utírá oči i nos.

„Ale... Právě jsem potkala Rodyho McKenzieho, říkal, že světlo na majáku svítilo,“ drží se rozumu Davena, protože nechce podlehnout panice, jejíž zárodky se vznášejí v povětří kuchyně jako neviditelné obláčky. Sundá si vlňák, přehodí ho přes opěradlo židle a přisedne si ke stolu.

„Ty snad nevíš... co znamená... když se někomu zjeví banší?“ říká Flora s pláčem.

Davena to bohužel ví, a velmi dobře.

Banší je víla smrti, známá zoufalým pláčem, kterým pozůstalým oznamuje skon někoho blízkého. Buď má podobu krásné mladé dívky oblečené v bílém, nebo vetché stařeny v černém. Někdy se ukáže i jako šedá vrána nebo... bílá lasice. Při vzpomínce na zvíře, které na ni před chvílí vrískalo na dvoře a nebojácně jí hledělo do očí, přejede Daveně mráz po zádech.

Snad to nebyla...?

Navenek se však zatváří rozvážně.

„A nemohla ses splést?“ obrátí se k sousedce.

Flora na ni pohlédne s výčitkou v očích.

„Vím, co jsem viděla, ještě nebyla tma,“ ohradí se. „Když jsem šla nandat seno králíkům, zaslechla jsem kvílení, až

se mi z něho udělalo nevolno. A potom jsem na konci zahrady, u bezového keře, uviděla stát stařenu v dlouhém černém kabátě. Opírala se o hůl a vítr jí cuchal rozpuštěné šedivé vlasy. Když mě zahlédla, přestala kvílet, soucitně se na mě zadívala, pokývala hlavou a zašla za křoví. Krve byste se ve mně nedořezali, tak moc jsem se lekla.“ Flora si položí dlaň na hrud’ a znovu se rozpláče. „Ach, Donalde... můj Donalde...!“

„Zajdeme za Maggie,“ rozhodne matka a bouchne přitom pěstí do stolu. Zmíní ženu Jamese Ducata, která bydlí v bytě pod nimi. Její muž, stejně jako Davenin otec a Flořin muž, nastoupil před třemi týdny do služby na majáku.

„To není dobrý nápad, Minnie, jen ji vystrašíte,“ ozve se od sporáku babička Cora a Davena s ní souhlasí. Sama by to matce navrhla. Vždyť co když se opravdu něco přihodilo, ale jen Donaldovi, a proto se víla smrti zjevila Floře, a ne i ostatním? Ale znovu si vzpomene na lasici a znejistí.

„Nevěříte mi, myslíte si, že jsem bláznivá, protože jsem dlouho bez manžela? Určitě si to o mně myslíte?“ nešťastná sousedka potahuje nosem a přejede po všech pohledem.

„Půjdemo za Maggie,“ zopakuje matka a rázně vstane od stolu, až zarachotí židle.

„No dělejte, jak myslíte,“ zahudruje babička Cora a těsněji si přitáhne vlňák kolem ramen, i když je v kuchyni dost horko.

„Měla jste pravdu, Maggie jsme vystrašily,“ vrátí se ani ne za půl hodiny matka zpátky.

Babička jen přikývne, na tváři má výraz: vždyť jsem to říkala. Ale matka své počínání ihned obhajuje, rozhodí rukama: „To jsem měla Floru poslat domů bez pomoci?“

„A jak jsi jí pomohla?“

„Maggie Ducatová stejně jako my nepozorovala žádné znamení,“ posadí se za stůl matka. „Flora se trochu uklidnila a připustila, že zjevení banší se asi netýkalo Donalda, ale někoho jiného, možná jejích rodičů, kteří žijí v Inverness.“

„Aha, takže Flora se uklidnila, ale Maggie bude mít kvůli vám možná bezesnou noc,“ prohodí babička a vyčítavě se podívá na dceru.

Matka s povzdechem mávne rukou. „Já na tom taky nebudu lépe, Flora mě pořádně znejistěla. Uklidním se, až když tady, v této kuchyni,“ ukazovákem poklepe po desce stolu, „na vlastní oči uvidím stát Thomase.“

„Tak to tě čeká dlouhý týden,“ utrousí babička.

„To ano,“ přikývne matka.

A mě také, pomyslí si Davena. Vždy, když je milovaný otec pryč z domu, z neznámé příčiny se o něj strachuje a nemůže se dočkat jeho návratu. Sama sebe uklidňuje, že se Floře jen asi něco zdálo. I když – vzpomínka na podivné řeči Bláznivé Brigit a bílou lasici na dvoře ubytovny jí na klidu mnoho nepřidá.

KAPITOLA DRUHÁ

Noc ze soboty na neděli
16. prosince

Vždy, když otec odcházel do služby, stála vedle něho na přístavním molu a prosila, aby ji vzal s sebou. Aspoň jednou, jedinkrát.

„Není tam nic, co by zaujalo tyhle kočičí oči,“ odbyl ji něžně s narážkou na zelenou barvu jejích duhovek, a když ji pohladil po tváři, pokračoval: „*Eilean Mòr je jen pětáctý-řicetiakrová⁶ skála uprostřed moře, nerostou tam ani keře. Už druhý den by ses nudila. A potom – kdo by dohlížel na matku s babičkou, kdybys byla pryč?*“ Usmál se pod černými vousy, které mu odstávaly do stran přes spodní čelist, a laskavě se na ni zadíval těma svýma ocelově modrýma

⁶ akr (britská plošná míra) = 4 046,873 m²

očima, o nichž si myslela, že jsou jedinečné, a potom přesně takové objevila u Rodyho.

Davena nakonec vždy uznala, že otec má pravdu. Nedokáže nečinně sedět, stále se musí něčím zabírat – domácím pracem, zahrádkou, ve které pomáhá matce, s babičkou plete rukavice, čepice a šály, nebo si z dlouhé chvíle čte. V poslední době objevila Julese Verna a jeho fantastické příběhy, i teď má připravený jeden z jeho románů. Škoda jen, že tady v Brèascleitu není žádná knihovna, a tak si knihy, navzdory nevěli matky (*„taková zbytečnost“*, tvrdí), nechává posílat z Dundee, kde žila předtím. Tam vychodila i dívčí školu a měla by se tam s kým podělit o dojmy z přečteného – i o jiné, týkající se například Rodyho –, s kamarádkou Molly.

Ale tady žije teprve od listopadu minulého roku, kdy byl uveden do chodu maják na Eilean Mòr a otce sem převedla společnost NLB. Babička Cora říkávala, že Brèascleit leží Pánu Bohu za zády, a Davena tehdy s jejím názorem souhlasila. Ani po roce si tu nenašla žádnou spřízněnou duši, se kterou by si rozuměla tak jako s Molly. Proto si vymýšlí všelijaké činnosti a souhlasila i s tím, že občas dohlédne na pomatenou Brigit. A snad právě proto se upnula i na Rodyho McKenzieho, o němž se matka vyjádřila, že je možná její poslední šanci na vdávání.

Ta slova Davenu nejdříve pobouřila, ale časem připustila, že matka může mít pravdu: je jí dvacet dva let a Rody byl v Brèascleitu, z něhož se kvůli otcově službě na novém, moderně vybaveném majáku asi tak brzy jinam nedostanou, zřejmě nejvhodnější partie. Ale neviděla v něm jen poslední šanci na vdávání. Rody je slušný, milý mládenec a líbí se jí. Rozhodně se s ním neschází z vypočítavosti...

Potichu vejde do pokoje, který sdílí s babičkou Corou. Je zařízen dvěma kovovými postelemi, navzájem oddělenými nočním stolem se čtyřmi zásuvkami. Na dřevěné

podlaze je rozprostřen tkaný koberec, vedle okna stojí toaletní stolek s kulatým zrcadlem v dřevěném rámu, u něhož jedna druhá pročesávají vlasy.

Zatímco se Davena myla, babička usnula a pod peřinou jí kouká kousek krajovaného čepce. Svlékne si blůzku, shodí sukni a do kamínek stojících v rohu vedle dveří přiloží několik rašelinových briket, aby teplo v pokojíku vydrželo co nejdéle. Do rána určitě přituhne.

Potom si ve spodní košili, kterou má přes den pod šaty a v noci na spaní, lehne. Chvilí zvažuje, jestli se má pustit do nové knihy, kterou má položenou na nočním stolku. Před časem se otci svěřila, že už přečetla Patnáctiletého kapitána i Tajemný hrad v Karpatech, a jak je příběhy unesená. Otec se usmíval pod vousy a po jeho odchodu do služby jí doručili zásilku z Dundee. Byl to další Vernův román o jakémsi tajemném kapitánovi a jeho plavidlu. A ačkoli má pokušení přečíst aspoň pár stran, s ohledem na babičku to stejně neudělá, aby ji světlo lampy nevyrušilo ze spánku. Dřív než zhasne noční lampu, vezme ze stolku zarámovanou fotografii otce, políbí ji a v duchu mu popřeje dobrou noc.

Za chvíli ji spánek unáší a znovu vrací k vědomí, podobně jako když si bárku pohazuje na vlnách mořský příboj. Nakonec se ocitne v jakémsi polosnu, polobdění. Zklamání z toho, že dnes s Rodym nestrávila ani chvíli o samotě, přebíjejí obrazy vyděšené tváře staré Brigit, skřek lasice a řeči Flory McArthurové o zjevení banší.

Davena, už s pořádně těžkými víčky, náhle nabude dojmu, že je někdo v pokoji. Je to ten pocit, co člověka celého prostoupí, a ačkoli nic nevidí, přece s absolutní jistotou ví, že se na něho někdo dívá, a z toho vědomí mu strne šíje a tělo zachvátí mravenčení.

Když otevře oči, jakási postava skutečně stojí u okna; koutkem oka vidí černou siluetu na pozadí tmavého skla.

Nedokáže však otočit hlavu tím směrem, je celá strnulá, jako by ji napadla nemoc. A i kdyby se dokázala pohnout, s největší pravděpodobností by to neudělala, protože strachy sotva dýchá.

Najednou ten někdo přistoupí k její posteli.

„Tati?“ zašeptá s téměř nehybnými rty, protože se jí zdá, že zacítila dobře známé aroma jeho cigaret.

Postava se nad ni nakloní a líce jí ovane teplý dech. Zašeptá jí něco do ucha, nerozumí pořádně co, v mysli jí uváznou jen útržky o něčem, co přišlo z jihu a odešlo k západním ostrovům. Potom se postava narovná, neslyšně jako stín přejde ke dveřím, otevře je a ztratí se.

„Tati!“ zvolá Davena, ale ve skutečnosti ani nepohne rty. Chce se nadzvednout, ale stále se nedokáže pohnout, jako by se na ni svalilo něco těžkého. A potom, jako lusknutím prstů, ji přemůže únava a ona se propadne do tmy.

Spí těžkým, bezesným spánkem a probudí se náhle, trhne sebou jako vyplašená kočka.

Neví, kolik je hodin, ale v pokoji je už chladno. Vzpomene si na postavu, která tu byla předtím, než usnula, a rychle obrátí hlavu k oknu. Háčkováná záclona, kterou upletly s babičkou, je odhrnutá do poloviny okenní tabule a za ní se na světlejší obloze vznášejí velké sněhové vločky.

Věděla, že nasněží.

Pozdvihne se na loktech a pohledem zkoumá pokoj, aby se přesvědčila, že jsou s babičkou samy. Kvůli tmě toho však mnoho nevidí.

Vtom zaslechne pláč, jen na okamžik.

Možná se jí to zdálo, a jestli ne, potom musí pláč přicházet z bytu pod nimi, ve kterém bydlí Maggie Ducatová se dvěma dětmi. Jejich pokojíček je orientovaný stejně jako ten její a babiččin. Asi se některému z dětí něco zdálo.

A možná plakala Maggie. Davenu přemohou výčitky kvůli tomu, že matka s Florou tu chudinku řečmi o banši zbytečně vystrašily.

Když se pláč ozve znovu, ještě víc zpozorní. Přichází odněkud zvenku.

Zvědavost ji vyžene z tepla peřiny. Bosýma nohama našmátrá na podlaze bačkory z ovčí vlny, vklouzne do nich, ze záhlaví postele stáhne vlňák, přehodí si ho přes ramena a cestou k oknu pohledem zkontroluje babičku. Tu však kvůli tmě nevidí. Že je v posteli, prozrazuje jen její pochrupování

Davena jde k oknu. Za bílého dne a jasného počasí, ale hlavně díky tomu, že ubytovna stojí na kopci, má z něho výhled na západ, až na zátoku jezera ústící do Atlantického oceánu. Teď však vidí hlavně chumáče vloček vznášejících se za oknem jako miniaturní koráby v nekonečném moři. Občas vyletí nahoru a hned zase padají dolů, stržené větrem. Kam dohlédne, všechno už se bělá a kontury krajiny se zdají zřetelnější. Kdoví, jestli se sních tentokrát udrží, nebo roztaje jako v předchozích dnech.

Znovu zaslechne ten pláč, připomíná vířskot koček, když se páří s kocoury. Je to táhlé nařikání, které nabírá na intenzitě, až přejde do kvílení. Z toho pláče se jí zježí vlasy a na zádech naskočí husí kůže. Roztřeše se. Ale zvědavost je silnější, proto přitiskne čelo k okenní tabuli a napíná zrak, aby dole na dvoře, odkud nářek, jak se jí zdá, přichází, něco uviděla.

Zakrátko rozezná detaily: střechu přístavby pod oknem (nachází se v ní kůlna na dřevo a brikety i všelijaké harampádí, jaké se najde v každé domácnosti), výsek nádvoří osvětlený jednou z elektrických lamp u vchodu do ubytovny, keřiky a zeď kolem areálu, všechno pokryté tenkou vrstvou sněhu. Kvílení teď neslyší, a když se už chce od okna odvrátit, na zídce naproti přístavbě zahlédne sedět postavu oblečenou v bílém.

Nejdřív si myslí, že jí ten obraz podstrčila ještě spánkem zastřená mysl. Ale když se pozorněji zadívá... Ne, nemýlí se, skutečně tam někdo sedí – jakási žena. Je k ní obrácená zády, nohy má spuštěné na venkovní stranu zdi. Rukama si objímá ramena a dlouhé bílé vlasy jí poletují ve větru spolu s konci širokých roztřepených rukávů, připomínajících křídla.

Kdo je to? A proč tam sedí? Vždyť umrzne!

Vtom žena otočí hlavu jejím směrem.

Davena uskočí, srdce se jí rozbuší, jeho tlukot cítí až v hrdle. S doširoka otevřenýma očima hledí před sebe a zprudka dýchá.

Ta žena dole, to je... to je přece... banší!

A ačkoli se jí rozum na chvíli leknutím vychýlí z rovnováhy, brání se uvěřit tomu, co viděla, protože to by znamenalo... znamenalo by to... Zhluboka se nadechne, aby si dodala odvahy, potom, chvějíc se jako osika, opatrně přistoupí k oknu a vykukne za záclonou.

To, co uvidí, promění její tělo v nehybnou masu. Zasáhne ji studená hrůza, vyšplhá se po páteři jako had a pronikne až do mozku.

Žena-přízrak stojí na střeše přístavby jen několik kroků od jejího okna. Vidí ji zřetelně, jako by na ni dopadal svit měsíce, přestože žádný nesvítí: bílé šaty a vlasy víří kolem ní ve větru spolu s vločkami sněhu, ruce má spuštěné podél štíhlého těla s jasně viditelnými oblinami prsou a boků, na hrudi jí namodralým svitem září jakási brož. Hlavu má mírně skloněnou a pohled velkých černých očí upírá na ni.

Davenu polije hrůza, zadrží dech a celou svou bytostí volá o pomoc. Ale i když má otevřená ústa, není schopná ze sebe dostat ani slovo, jako by spolkla hlas. A když banší zdvihne ruku a namíří na ni ukazovák, když z úst znovu vypustí to uši drásající kvílení, až tehdy se Daveně z hr-

dla uvolní výkřik, dlaně jí vyletí k uším a o několik kroků couvne.

Zády narazí do něčeho měkkého a znovu zavřískne. Obrátí se ve zděšení, že se banší dostala i do pokoje.

Za ní však v bílé košili stojí útlá babička Cora.

„Co je, co křičíš?“

Davena na ni okamžik vyvaluje oči, potom se k ní vrhne a silně ji obejmě.

„No tak, co se stalo?“ babička ji pohladí po zádech.

„Venku je... banší...“, vykoktá Davena s tváří zabořenou do kostnatého ramene.

Babička ji jemně odstrčí, chvíli vnučce hledí do očí a zkoumá, jestli nemluví ze spaní. Rozvážně přejde k oknu, obrací hlavu nejdřív na jednu, potom na druhou stranu a prohodí: „Nikoho nevidím...“

„Byla na střeše... ukázala na mě prstem...“, přesvědčuje ji Davena třaslavým hlasem. „Něco se stalo tatínkovi,“ propukne v pláč. Najednou ví, jak se cítila Flora McArthurová, když seděla u nich v kuchyni. Už nepochybuje o tom, že se jí v zahradě u bezového keře zjevila banší, i když v podobě staré ženy. To, že obě krátce po sobě uviděly vílu smrti, nemůže být náhoda. A postava, jejíž přítomnost v pokoji cítila před spaním, nemohl být nikdo jiný než duch otce, který se s ní přišel rozloučit...

S pláčem se s tím vším svěří babičce.

Ta ji s vážnou tváří vezme za ruku a odvede k posteli. Zapálí lampu na stolku, vrátí se ke své posteli pro vlnák, zahalí si do něj ramena a přisedne si k vnučce pod peřinu, která se pod ní třese a vyvaluje oči jako zatoulané štěně.

„Ten, kdo ti před spaním šeptal do ucha, mohl být i někdo jiný.“

„Jiný?“ překvapeně řekne Davena.

„Ano, mohl to být Angus.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Maják**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.